

Осяяння (1958)

Вінграновський Микола Степанович

В той день були мої найближчі друзі,
Вони прийшли до мене на світанні
І підняли на зустріч з Рафаелем.
Із Мікеланджело, Джорджоне, Тіціаном...

П'ятнадцять залів встало перед нами,
П'ятнадцять келихів людського повнозвуччя,
П'ятнадцять океанів чистоти...

І я не знаю, що ми відчували,
Що думали в благословенний день,
Бо в першу хвилю я тебе помітив,
І я розтав для друзів і людей,

Я розлетівсь по стінах на картини,
Скульптурами перед тобою встав,
Щоб в кожній з них ти бачила мене,
Щоб з кожної ти повнилася мною —
Любила, проклинала і любила...
В той день я йшов до тебе із віків,
Стражданням спалений, воскреснутий любов'ю,
Піднятий гордістю і кинутий ганьбою...

В той день мене до тебе ніс Роден
І Мікеланджело, Рембрандт, Моне і Гойя...
Ти їхні прізвища читала піді мною,
І з кожної скульптури і картини
Творець мій говорив в той час тобі:

Щасливий я, що можу на Землі
Творити світ для згоди і любові,
Що всі століття, пройдені людьми,
Віддать я в змозі за єдину мить,
Тобі присвячену, тобою осіянну!

Що я живу з твоєї ласки, Жінко!
З твоєї благородності, Любов!
І вічно я шукаю лиш тебе,
Знаходжу вічно, вічно не знаходжу —
І, може, тому я творю добро
І мучу Землю, світ і все на світі
Єдиним запитанням: щастя, де ти?
І Всесвіт мені вказує на тебе!..
І я іду дорогою Любові,

І вічно не пройду її ніяк...
Коли ж я падаю, зруйнований трудами,
Тоді сама до мене ти приходиш
І розглядаєш все моє найвище,
Найкраще, найвеличніше в мені:
Ван-Гог... Рембрандт і Гойя... Рафаель...
Безсмертні келихи людського повнозвуччя,
Осяяння безсмертні океани...

1958

Постійна адреса: http://ukrlit.org/vinhranovskyi_mykola_stepanovych/osiaiannia